Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμεναν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ ΕΝ ΕΤΟΣ
Εσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Εν Ἑλλάδι λεπ. 15.- Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 9ον Ἐν Ἀθήναις, 2 Μαρτίου 1902 Ἔτος 24ον.—Ἀριθ. 9

ΤΟ ΝΑΥΑΓΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΝΙΚΟΛΑ (*)

Εἶνε τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ ὁ Καπετὰν Νικόλας ἔχει τὴν ἑορτήν του· δι' αὐτὸ ἠθέλησε νὰ κάμῃ τραπέζι εἰς ὅλους του τοὺς υἱούς, τὰς κόρας, τοὺς γαμβρούς, τὰς νύμφας καὶ τὰ ἐγγόνια του· καὶ μὲ τὰ χονδρά του δάκτυλα στρήφει μ' εὐχαρίστησιν τἄσπρα του μουστάκια, ὅταν γυρνᾷ καὶ βλέπῃ τριγύρω του τόσα ἀγαπημένα ὄντα, ἀπὸ τὸν μεγαλήτερόν του υἱόν, ὁ ὁποῖος εἶνε σαράντα πέντε ἐτῶν, ἕως τὸ μικρότερόν του ἐγγονάκι, τὸ ὁποῖον τὸ ἔχουν φασκιωμένον καὶ βυζαίνει. Ὤ! τί ὡραῖον πρᾶγμα νὰ εἶνε κάνεις πάππος καὶ νὰ τὸν περιτριγυρίζουν τὰ παιδιά του καὶ τὰ ἐγγόνια του, νὰ βλέπῃ τὸ πρόσωπόν του εἰς εἴκοσι πρόσωπα, νὰ νοιώθῃ τὸ αἷμά του εἰς εἴκοσι σώματα, ὅπως ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου τὸν χυμόν του εἰς εἴκοσι κλαδιά!

Ὁ Καπετὰν Νικόλας κάμνει τ ὁ κ α τὸ ποτῆρί του μὲ τὰ ποτήρια τῶν υἱῶν του καὶ τῶν κορῶν του καὶ τῶν γαμβρῶν του, οἱ ὁποῖοι τοῦ εὔχονται χρόνια πολλά· ὅλοι εἶνε εὔθυμοι· οἱ μεγάλοι θὰ πιοῦν ἕνα ποτῆρι περισσότερον ἀπόψε, τὰ μικρὰ θὰ φάγουν ἕνα γλύκισμα περισσότερον.

Ὁ Καπετὰν Νικόλας βλέπων τὸν μεγαλήτερόν του υἱόν, πλοίαρχον καὶ αὐτὸν μὲ μεγάλο κόκκινο διπλωμένο φέσι καὶ γαλάζιαν φούντα, τοῦ λέγει:

— Ἄρχισαν ν' ἀσπρίζουν τὰ μαλλιά σου, καϊμένε Σωτήρη!

— Ἀμ ἔφθασα τὰ σαράντα πέντε, ἐπῆρα τὸν κατήφορο πειά κ' ἐγώ!

— Πῶς περνοῦν τὰ χρόνια! εἶπε μὲ ἀναστεναγμὸν ὁ Καπετὰν Νικόλας· θαρρῶ πῶς εἶνε χθὲς ἀκόμα ποῦ 'γεννήθηκες· ἔχεις δίκηο· 'ς τὰ σαράντα ἕνα ἔπεσα ἔξω καὶ 'ς τὰ σαράντα τρία 'γεννήθηκες σύ, καὶ γι' αὐτὸ σ' ἔβγαλα καὶ Σωτήρη, γιατὶ ἐσώθηκα.

— Ποῦ ἔπεσες ἔξω, παπποῦ; εἶπεν ἕνα ἀπὸ τὰ ἐγγόνια του.

— Στὴ Μαύρη Θάλασσα, παιδί μου.

— Κ' ἐκόντεψες νὰ πνιγῇς:

— Ναί! ἔπεσε ὄξω τὸ καράβι μου· ἐπνίγηκαν δέκα ναῦται μου· κ' ἐγὼ μόλις ἐγλύτωσα μ' ἄλλους πέντε.

— Παππού, 'πέ μας, 'πέ μας, πῶς ἔπεσε ἔξω τὸ καράβι σου! εἶπε τὸ περίεργον ἐγγονάκι του.

Ὁ Καπετὰν Νικόλας, ἔπως ὅλοι οἱ γέροι, δὲν ἐδυσαρέστεῖτο νὰ διηγῆται τί ἔπαθεν εἰς τὰ νειᾶτα του· δι' αὐτό, ἀφοῦ ἄναψε τὸ τσιμπούκι του κ' ἐρρούφηξε δυνατὰ μίαν φοράν, ἄρχισε τὴν διήγησίν του, ἐνῷ ὅλοι τὸν ἄκουαν μὲ προσοχήν.

* * *

— Ἤμουν ἀρραβωνιασμένος ἀκόμη μὲ τὴν μάννα σας καὶ τὴν γιαγιά σας, εἶπε κυττάζοντας τριγύρω τοὺς υἱούς, τὰς κόρας καὶ τὰ ἐγγόνια του· τὸ θυμᾶσαι, Κονδύλω μου; εἶπε καὶ πρὸς τὴν γραῖαν σύζυγόν του μὲ τὸ ὑδραϊκο τσεμπέρι, ἡ ὁποία ἐκάθητο 'στὸ πλάγι του.

Καὶ ἀφοῦ αὐτὴ ἔνευσε μὲ τὸ βλέμμα της καὶ μὲ τὴν κεφαλήν της, ὅτι τὸ ἐνθυμεῖται, ἐξηκολούθησε:

— Θὰ ἤμουν ἕως εἰκοσιπέντε χρόνων· ἤμουν νέος γιὰ καπετάνιος, ἀλλ' ἀπὸ ἐννέα χρόνων παιδί μεσ' 'στὴ θάλασσα ἐμεγάλωσα, καὶ ἠμποροῦσα νὰ 'πάγω ἕως 'ς τὴν Μαρσίλια δίχως πιλότο· καὶ τὸ καράβι ἦταν πατρικό μου, δικό μου, γιατὶ ἤμουν μοναχογυιός· εἰς τὸ γύρισμα

«Ὁ Καπετὰν Νικόλας ἄρχισε τὴν διήγησίν του.» (Σελ. 65, στήλ. γ'.)

(*) Ἐκ τῶν «Παιδικῶν Διηγημάτων.» Ἴδε σημερινὴν Ἀλληλογραφίαν.

ἐκείνου τοῦ ταξειδιοῦ θὰ γίνονταν ὁ γάμος μας· ἀλλὰ τὸ ταξεῖδι δὲν ἦταν εὔκολο· ἔπρεπε νὰ ταξειδεύσωμε τὴ Μαύρη Θάλασσα, χειμῶνα καιρό· καὶ οἱ ναυτικοὶ ξεύρουν τί ἀνατριχίλα τοὺς φέρνει μονάχα τὸ ὄνομα Μαύρη Θάλασσα! γι' αὐτό, ὅταν τὰ μεσάνυκτα πρὶν νὰ φύγωμε, ἐπῆγα ν' ἀποχαιρετίσω τὴν ἀρραβωνιαστικιά μου καὶ τοὺς γονεῖς της, τὴν εἶδα μαραμένη καὶ δακρυσμένη. Κ' ἐγὼ εἶχα μιὰ λύπη ἀλλοιώτικη μέσα 'ς τὴν ψυχή μου, μὰ δὲν ἔδειξα τίποτε, καὶ ὅταν ἔφευγα, γιὰ νὰ της δώσω καρδιά, τῆς ἐπαράγγειλα ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ ἑτοιμασθῇ, γιατὶ ἅμα ἔλθω ἀπὸ τὸ ταξεῖδι θὰ γίνῃ ὁ γάμος.

Πρὶν χαράξῃ 'σηκωθήκαμε 'ς τὰ πανιά· τὸ καράβι μου, ἡ Βαγγελίστρα, ὀκτὼ χιλιάδων κοιλῶν μπάρκο, ἦταν πολὺ καλοθάλασση· γρήγορη σὰν θαλασσοπούλι καὶ νερὰ διόλου· καὶ οἱ ναῦται μου ἕνας κ' ἕνας, ὅλα ὑδραιωτάκια· ὁ ναῦλος μου ἦτο γιὰ τὴν Ὀδησσόν, νὰ φορτώσωμε σιτάρι κάποιου μεγάλου σιταρεμπόρου, καὶ νὰ το φέρωμε εἰς τὴν Σύραν· ὅλοι εἴμεθα μὲ καρδιὰ καὶ εἴχαμε φάγει τὴν θάλασσαν μὲ τὸ κουτάλι, ποὺ λέει ὁ λόγος.

Ὅταν ἕνα καράβι ξεκινᾷ ἀπὸ τὸ γλυκὸ λιμάνι τῆς πατρίδας, ποὺ μοιάζει σὰν ἀγκαλιά, ὅλο τὸ τσοῦρμο, ἀπὸ καπετάνιο ὡς μοῦτσο, εἶνε μουδιασμένο· τὰ χέρια εἶνε 'στὸ σαλπάρισμα, μὰ ὁ νοῦς εἶνε ἀλλοῦ· τὰ μάτια καθρεφτίζουν ἀκόμη τ' ἀγαπημένα πρόσωπα· 'ς τὰ χείλια μοσχοβολοῦν ἀκόμη τὰ φιλήματα τοῦ ἀποχωρισμοῦ, τὰ πικρόγλυκα. Μὰ ὁ ἀληθινὸς ναύτης σὰν ἀνοιχθῇ 'ς τὸ πέλαγος, νοιώθει μονομιᾶς τὴν ψυχή του γεμάτη ἀπὸ τὰ καθρεφτίσματα καὶ τ' ἀγκαλιάσματα καὶ τὰ φιλήματα τῆς θάλασσας· φεύγουν ἀπὸ τὸ βλέμμα του τὰ σπρα μανδήλια ποὺ ἔσειοῦνταν μὲ τόσον καῖμὸν 'ς τὴν ἀκρογιαλιάν· κι' ὅσο ξεμακρύνεται τὸ καράβι, ποὺ ὁλσένα φεύγει, ὁ ἁλμυρὸς ἀέρας τοῦ πελάου σκορπᾶει τὲς ἔννοιες τῆς στερηᾶς· οἱ ναῦται λοιπὸν τραγουδοῦσαν τὰ τραγούδια τους, ὅταν μάτιζαν τὰ σχοινιὰ μὲ τὴν καβίλια, καὶ ὅταν ἕνας ἀπ' αὐτούς, ποὺ ἔπαιζε μπουζοῦκι, ἔβαροῦσε τὸν τσάμικο τὴν Κυριακή, οἱ ἄλλοι ἐχόρευαν 'πάνω εἰς τὴν κουβέρτα· ἔτσι κατάπριμα, σχεδὸν δίχως βόλτες, ἐβγήκαμεν ἀπὸ τὴν Ἄσπρην Θάλασσαν καὶ μπήκαμε 'ς τὸ μπουγάζι τῆς Καλλίπολης· μέσα ἀπ' αὐτὸ εἶνε ἡ θάλασσα τοῦ Μαρμαρᾶ· ἥμερη θάλασσα, σὰν λίμνη, καὶ αἱ δυό της ἀκρογιαλιές, καὶ τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Ῥούμελης, καταπράσινες ἀπὸ κήπους, χωράφια καὶ ἀμπέλια· νὰ μήν τὰ πολυλογοῦμε, ἐφθάσαμε 'ς τὴν Πόλι· ἀλλὰ δὲν ἐμείναμεν· ἐπεράσαμε τὸ πολυφημισμένο μπουγάζι τοῦ Βοσπόρου.

Ἄλλη φορά, παιδιά, θὰ σας πῶ γι' αὐτὸ τὸ μαγικὸ στενό· δεξιά, ἀριστερά, βλέπεις παλάτια σουλτάνων καὶ κιόσκια πασσάδων, καὶ σφικτοκλεισμένα κονάκια χαρεμιῶν μὲ ἔρημα καφάσια,— καὶ πίσω ἀπ' αὐτὰ ποιὸς ξεύρει τί μάτια κυττάζουν!— πύργους ἀνάμεσα σὲ πλατάνια καὶ σὲ βαλανιδιές, χρυσοθόλωτα τζαμιὰ ποὺ ὑψώνουν ψηλὰ 'ς τὸν οὐρανὸ τοὺς μυτεροὺς μιναρέδες των ἀνάμεσα σὲ κυπαρίσσια, κήπους ποὺ σκαρφαλώνουν τοὺς λόφους σὰν ἀνθισμένα σκαλοπάτια, χαριτωμένα περιβολάκια ποὺ ξαπλώνονται 'ς τὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ τὰ χαϊδεύει ἡ θάλασσα, μεγάλες μαρμάρινες βρύσες μὲ χρυσᾶ στολίδια, χωριουδάκια ποὺ χαμογελοῦν σὲ μιὰ κόχη περιτριγυρισμένα ἀπὸ πρασινάδα, μπαλκόνια κρεμασμένα 'ς τὸν ἀέρα ἀνάμεσα 'ς τὴν ξηρὰ καὶ 'ς τὴ θάλασσα, ἐξοχικὰ παλατάκια, ἐλαφρά, μὲ χίλια πλουμίδια ποὺ ρίχνουν τὸν χρωματιστὸν ἴσκιο τους 'ς τὰ ὀλογάλαζα νερά, χρυσωμένα καΐκια μὲ χανούμισσες. Σὰν σὲ γιορτὴ περνᾷ τὸ καράβι ἀνάμεσα ἀπὸ τὲς δύο μαγικὲς ὄχθες, καὶ μιὰ στιγμὴ θαρρεῖς πῶς ἐκλείσθηκε ὁ δρόμος ἐμπρὸς κι' ὀπίσω, κ' ἐφυλακίσθηκες ἀνάμεσα 'ς Εὐρώπη καὶ Ἀνατολή, κ' ἔξαφνα ἀνοίγει καινούργια θάλασσα καὶ καινούργιο πανόραμα· καὶ ἐν ᾧ περνᾷ τὸ καράβι, φθάνουν μέσα, σὰν σὲ παραμῦθι, ἦχοι μουσικῆς καὶ τραγουδιῶν. Μὰ πουθενὰ δὲν ἀράξαμε, μόνον 'ς τὸ Φαναράκι, ἐκεῖ ποὺ ἀνοίγει τὸ στενὸ καὶ ἀρχίζει νάγριεύῃ ἡ θάλασσα, σταθήκαμε γιὰ νὰ πάρωμε κουμπάνια, ψωμί, νερόν, ἄλειμμα γιὰ τὸ καράβι· ἐκάναμε τὸν σταυρόν μας καὶ μπήκαμε 'ς τὴ Μαύρη Θάλασσα.

* * *

Ἡ Μαύρη Θάλασσα! εἶπε κατόπιν ἀπὸ ὀλίγην παῦσιν ὁ Καπετὰν Νικόλας· πόσες καρδιὲς ἐμαύρισεν ἕως τώρα, πόσα σπίτια ἐρήμωσε γιὰ νὰ γεμίσῃ αὐτὴ μὲ πνιγμένους! Κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ φαντασθῇ, ἂν δέν την ἐταξείδευσε, τί ἀγριάδα ἔχουν τὰ κύματά της· εἶνε μαῦρα-μαῦρα, καὶ ὅταν φυσᾷ ὁ ἀέρας τὰ βαθουλώνει σὰν νὰ σκάβῃ τάφους γιὰ τοὺς δυστυχισμένους ναῦτες· κι' ὅταν ἀγριεύουν, ὅταν χύνωνται ἀφρισμένα ἐπάνω 'ς τὰ καράβια, δὲν εἰμπορεῖς νὰ πιστεύσῃς πῶς δὲν εἶνε ζωντανά, πῶς δὲν εἶνε ἄγρια θηρία λυσσασμένα ποὺ μουγκρίζουν καὶ θέλουν νά σε φάγουν. Πόσοι παραζαλισμένοι ἀπὸ τὰ κύματα μιὰ στιγμὴ μονάχα προφθαίνουν νὰ ἰδοῦν μὲ τὸν νοῦν των τὴν γυναῖκά των καὶ τὰ παιδιά των, νά τ' ἀποχαιρετήσουν, ὅσο βαστᾷ μιὰ ἀστραπή, καὶ ὕστερα τοὺς σκεπάζει γιὰ πάντα ἡ Μαύρη Θάλασσα!... Πόσα κορμιὰ καὶ σχισμένα πανιὰ καὶ σπασμένα κατάρτια ξερνᾷ 'ς τὴν ἀκρογιαλιάν! Ὁποιος ἐβγῇ ἔξω εἰς τὰ χωριὰ τῆς Μαύρης Θάλασσας, καὶ ἰδῇ ἐκεῖνα τὰ ὡραῖα χρωματιστὰ στολίδια ποὺ εἶχαν 'ς τὴν πρύμνην των, μεγάλα καὶ ὑπέρφανα καράβια, μὲ τὸ χρυσωμένον τους ὄνομα, κερφωμένα ἐπάνω ἀπὸ τὲς καπνισμένες πόρτες τῶν καφενείων, τοῦ ἔρχονται δάκρυα, ὅταν συλλογισθῇ πῶς ἐκατάντησαν ἐκεῖ!

Ἡμεῖς ὅμως εἴχαμε τύχην τότε· ἡ θάλασσα ἦταν ἥσυχη· ὁ καιρὸς ἦταν Νότος καὶ ἡ Βαγγελίστρα μου ἐγλυστροῦσε ἀπάνω 'ς τὰ κύματα· ὅλοι μας εἴχαμε τὰ μάτια μας δεκατέσσερα μήπως σηκωθῇ ἔξαφνα ἡ φουρτούνα· κανεὶς πλέον δὲν τραγουδοῦσε· τὸ μπουζοῦκι ἦταν κρεμασμένο 'ς τὸ καρφί· νὰ μήν τα πολυλογοῦμε, ἐπεράσαμε τὸ Καραμπουρνοῦ, τὴν Σωζόπολιν, τὴν Ἀγχίαλον, τὸν Πύργον, τὴν Βάρναν, τὴν Καλήακρα, ἔπειτα μπήκαμε εἰς τὰ Βλάχικα νερά, τέλος ἐφθάσαμε 'ς τὴν Ὀδησσό. Ἐφορτώσαμε μὲ καλό, καὶ ἐκάναμε πανιὰ γιὰ τὴν Σύραν· ἡ Βαγγελίστρα δὲν εἶχε πειὰ τὴν σβελτοσύνη ποὺ εἶχε ὅταν ἦταν ἄδεια, καὶ δὲν ἐγλυστροῦσε πειὰ ἐπάνω εἰς τὰ κύματα ὅπως εἰς τὸ ἀναίθεσμα· ὁ καιρὸς ὅμως ἦταν καλός, καὶ ἔτσι, δίχως βόλτες καὶ ποδίσματα, κατεβήκαμεν ὡς 'ς τὴν Ἀγαθόπολιν· ἐκεῖ μᾶς ἔπιασε δυνατὸς σιρόκος καὶ μόλις ἐπροφθάσαμε κ' ἐχωθήκαμε 'ς τὴν Νιάδαν, ἓν ἀπὸ τὰ καλλίτερα λιμάνια τῆς Μαύρης Θάλασσας· τρεῖς ἡμέρες ἐμείναμεν ἐκεῖ, 'ς τὲς τρεῖς ὁ καιρὸς μαλάκωσε καὶ σηκωθήκαμε εἰς τὰ πανιά· τὸ θυμᾶμαι σὰν νὰ εἶνε τώρα· ἐκαθόμουν ὁ ἴδιος 'ς τὸ τιμόνι. Ὁ Μπάρμπα Σταμάτης, ἕνας γέρος ναύτης, ποὺ τον λέγαμε γερολύκο τῆς θάλασσας, ἔρχεται καὶ μου λέγει:

—Δέν μ' ἀρέσει ἐκείνη ἡ μαυρίλα, Καπετὰν Νικόλα.

Ἐγύρισα καὶ εἶδα κι' ἀνατρίχιασα· ἐκείνη ἡ μαυρίλα ἦταν γεμάτη μπόρα. Νὰ ποδίσωμε πίσω 'ς τὴν Νιάδα οὔτε ἀπὸ τὸν νοῦ μας ἐπερνοῦσε, γιατὶ ὁ ἀέρας ἦτο βορεινὸς καὶ εἶχε θαλασσώσῃ.

— Ἐμπρός, βρὲ παιδιά, καὶ 'ς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ· ἂς προφθάσωμε νὰ χωθοῦμε 'ς τὸ λιμανάκι τῆς Μήδειας.

(Ἕπεται συνέχεια) ΑΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΔΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὅπως αἱ σχέσεις μας μὲ τὰς μελίσσας εἶνε ἐπιβλαβεῖς καὶ εἰς ἡμᾶς καὶ εἰς αὐτάς, ἂν δὲν καταβάλλωμεν προσοχήν, οὕτω καὶ αἱ σχέσεις μας μὲ τοὺς ἀνθρώπους, ἂν δὲν τας συνοδεύωμεν μὲ στοργήν.

*

Ἡ στοργὴ εἶνε ὁ θεμελιώδης νόμος τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς. Ἂν εἶσαι ἀνεπίδεκτος στοργῆς, ἐνασχολοῦ μὲ ἄψυχα ἀντικείμενα, ἢ μὲ τὸν ἑαυτόν σου, ἀλλὰ ὄχι μὲ ἀνθρώπους.

*

Ὁ χαρακτὴρ εἶνε αὐτόφωτος ἀστὴρ ἀειλαμπής.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΟΥΓΚΩ

Ἀγαπητοί μου,

ΓΑΛΛΙΑ, — καὶ μαζί της ὅλος ὁ πολιτισμένος κόσμος, — ἐώρτασε κατ' αὐτὰς τὴν Ἑκατονταετηρίδα τοῦ Βίκτωρος Οὐγκώ, τοῦ μεγίστου καὶ ἐνδοξοτάτου τῶν ποιητῶν της. Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ πολλὰ ἐγράφησαν, καὶ δὲν ὑπῆρξεν ἐφημερὶς ἢ περιοδικόν, εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ποῦ νὰ μὴν ἐδημοσίευσεν ἓν ἄρθρον τοὐλάχιστον περὶ Βίκτωρος Οὐγκώ. Ἐξ ὅσων ἀνέγνωσα, τὴν μεγαλητέραν ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμεν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσεν ὁ Γεώργιος Οὐγκώ, ὁ ἔγγονος τοῦ ποιητοῦ.

Εἶνε ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, τῆς ὡραίας αὐτῆς ἡλικίας, τὴν ὁποίαν τῷ ἔκαμνεν ἀκόμη ὡραιοτέραν ἡ ἀγάπη τοῦ ἐνδόξου, τοῦ μεγάλου του πάππου.

Ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ ἐλάτρευε τὰ ἐγγονάκια του, τὸν Γεώργιον καὶ τὴν Ἰωάννα, τὴν ἀδελφήν του. Μετὰ τὸν θάνατον τῆς συζύγου καὶ τῶν υἱῶν του, τὰ δύο αὐτὰ παιδιὰ τῷ ἔμειναν ἡ μόνη του παρηγορία. Δι' αὐτὰ ἔγραψε τοὺς τρυφερωτέρους του στίχους· ἐδημοσίευσε μάλιστα καὶ ὁλόκληρον βιβλίον, ἀφιερωμένον εἰς τοὺς ἐγγόνους του, τὴν «Τέχνην νὰ εἶνε κανεὶς πάππος.» Ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Ἰωάννα ἔγιναν τὰ γνωστότερα, τὰ ἐνδοξότερα παιδιὰ εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ οἱ ἐπισκέπται τοῦ Βίκτωρος Οὐγκὼ δὲν ἐθεώρουν τὴν εὐτυχίαν των πλήρη, ἂν δὲν ἔβλεπον καὶ αὐτά. Ὁ ποιητὴς τὸ ἐγνώριζε καὶ τα ἐπαρουσίαζε μὲ χαρὰν καὶ μὲ ὑπερηφάνειαν. Τὰ ἐπαρουσίασε καὶ εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τῆς Βραζιλίας, ὅταν ἐπεσκέφθη κατ' οἶκον τὸν Βίκτωρα Οὐγκώ, τὰ ἐκάθιζε δὲ καὶ εἰς τὸ τραπέζι, ὅταν ἔδιδε γεύματα εἰς τοὺς φίλους του. Ἄλλως τε τὰς περισσοτέρας ὥρας τῆς ἡμέρας, ὁ μέγας ποιητὴς διήρχετο μαζί των, καὶ ὅταν δὲν εἰργάζετο, (εἰργάζετο μόνον ὡς τὸ μεσημέρι) ἐννοοῦσε νὰ ἔχῃ πλησίον του τὰ ἐγγονάκια του, καὶ νὰ εἶνε ὁ εὐτυχέστερος, ὁ γλυκύτερος καὶ ὁ φιλοφρονέστερος τῶν πάππων. Κατὰ τὰς ἀπογευματινὰς αὐτὰς ὥρας, τοῖς διηγεῖτο τὰ περίφημα παραμύθια του.

Εἰς τὴν ἀρχήν, ὅταν τὰ ἐγγονάκια ἦσαν πολὺ μικρά, τὰ παραμύθια αὐτὰ ἦσαν ὁλωσδιόλου ἀσήμαντα καὶ μόνον διασκεδαστικά. Κάποτε μάλιστα τὰ μετεχειρίζετο καὶ ὡς τεχνάσματα, διὰ νὰ τον ἀφίνουν ἥσυχον. Παραδείγματος χάριν, ὅταν δὲν τον ἄφιναν νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἐφημερίδα του, ὁ Βίκτωρ Οὐγγὼ ἤρχιζεν ἕνα παραμύθι: Μιὰ φορά, τοὺς ἔλεγεν, ἦταν ἕνας γέρος... (Μὲ τὸ μαγικὸν «μιὰ φορά» ἀμέσως τὰ παιδάκια ἐκάθηντο φρόνιμα καὶ προσεκτικά.) Ὁ γέρος αὐτός, — ἐξηκολούθει ὁ πάππος, — ἐπῆγε μίαν ἡμέραν περίπατον εἰς τὴν ἐξοχήν, ἐκάθησεν ἀπὸ κάτω ἀπὸ ἕνα δένδρον, ἔβγαλε τὴν ἐφημερίδα του, τὴν ἐξεδίπλωσε καὶ ἄρχισε νὰ διαβάζῃ. Νά, ἔτσι...

Καὶ λέγων ὁ ποιητής, ἔκαμνε συγχρόνως ὅ,τι ἔλεγε, καὶ εὕρισκεν ὀλίγας στιγμὰς ἡσυχίαν, διὰ νὰναγνώσῃ ὅ,τι τον ἐνδιέφερεν ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα του. Ἐννοεῖται ὅμως, πολὺ βιαστικά· διότι ἡ ὑπομονὴ τῶν ἀκροατῶν του δὲν ἦτο μεγάλη, καὶ μετ' ὀλίγον τὸν ἐσκουντοῦσαν:

— Λοιπόν, παπποῦ, τί ἀπέγινεν ὁ γέρος; . . .

— Διαβάζει ἀκόμη κάτω ἀπ' τὸ δένδρο . . . σταθῆτε μιὰ στιγμὴ καὶ θὰ σας πῶ.

Ὅταν τὰ ἐγγονάκια ἐμεγάλωσαν κάπως, τὰ παραμύθια ἔγιναν σοβαρώτερα, εἶχαν καὶ ἐπιμύθιον. «Ἤσαν διηγήσεις ἀπὸ τὰς ὁποίας ἠντλοῦμεν κάποιαν ἠθικήν, — λέγει εἰς τὸ ἄρθρον του ὁ Γεώργιος Οὐγκώ, — καὶ αἱ ὁποῖαι ἀφύπνιζαν ἀγαθὰς διαθέσεις εἰς τὰς ψυχάς μας.»

Παράδειγμα τὸ παραμύθι «τοῦ κακοῦ βασιλέως καὶ τοῦ καλοῦ ψύλλου.» Ἀλλ' ἂς δώσωμεν τὸν λόγον εἰς τὸν Γεώργιον Οὐγγώ:

«Ἦταν μιὰ φορὰ ἕνας κακὸς Βασιλεύς — ἤρχιζεν ὁ πάππος μας, συσπῶν τὰς ὀφρῦς του· καὶ ἔπειτα ἐπρόσθετε μὲ γλυκύτητα: «κ' ἕνας καλὸς ψύλλος.»

«Καὶ ἐξηκολούθει:

«Ὁ κακὸς Βασιλεὺς ἐτυραννοῦσε τοὺς μεγάλους, ἐτυραννοῦσε τὰ παιδιά, καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ πουλάκια, τὸ ὁποῖον εἶνε ἡ χειροτέρα πρᾶξις ποὺ εἰμπορεῖ νὰ γίνῃ.

«Μιὰ βραδυά, ὁ κακὸς Βασιλεὺς ἐκοιμήθηκεν εὐχαριστημένος, διότι εἶχε κάμῃ πολὺ κακὸ ἐκείνην τὴν ἡμέρα. Ἔξαφνα Πίκ, πίκ, πίκ. (Καὶ μὲ τὰ νύχια μᾶς ἐτσιμποῦσε ὀλίγον τὸ χέρι.) Πίκ, πίκ, πίκ! Ἦταν ὁ καλὲς ψύλλος καὶ ἔλεγε: Ἐγὼ θὰ σοῦ τον διορθώσω τὸν κακὸ βασιληᾶ. Ἐκρύβουνταν 'στὴ σκούρια του, καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἄρχιζε νὰ ροχαλίζῃ σὰν δράκοντας, πίκ, τοῦ ἐδάγκανε τὸ αὐτί.

«Τί εἶνε αὐτό; ! ἔλεγεν ὁ βασιλεύς, πηδῶντας ἀπὸ τὸ κρεβάτι του θυμωμένος (Καὶ ὁ παπποῦς ἐπηδοῦσεν ἀπὸ τὴν πολυθρόναν του, μὲ ὕφος τὸ ὁποῖον μᾶς ἔκαμνε νὰ ὀπισθοχωρῶμεν ἔντρομοι.)

« — Ἐγὼ εἰμαι!

« — Ποῖος;

« — Ὁ ψύλλος.

« — Τώρα νὰ ἰδῆς!

Καὶ τὸ παραμύθι ἐξακολούθει. πότε μὲ λόγια, πότε μὲ παντομίμαν. Εἰς τὸ τέλος, μετὰ πολλὰς νύκτας ἀγρυπνίας καὶ βασάνων, ὁ κακὸς βασιλεύς, τὸν ὁποῖον ἔτρεμαν ὅλοι, παρεδίδετο εἰς τὸ ζωοφόριον, καὶ τοῦ ὑπέσχετο ὅτι εἰς τὸ ἑξῆς θὰ εἶνε καλὸς βασιλεύς.

Ὅταν τὰ ἐγγονάκια ἐμεγάλωσαν ἀκόμη περισσότερον, ἔπαυσαν τὰ παραμύθια, καὶ τα διεδέχθησαν συμβουλαί, νουθεσίαι.

«Ἀγάπα, καλό μου παιδί, — ἔλεγεν εἰς τὸν ἔφηβον ἤδη Γεώργιον, — ἀγάπα διὰ νὰ σε ἀγαποῦν. Νὰ εἶσαι τρυφερὸς μὲ ὅλους, μὲ τὴν ἀδελφήν σου Ἰωάνναν, τὸν ἄγγελον αὐτὸν τοῦ οὐρανοῦ, ποὺ εἶνε τώρα πιὰ δεσποινὶς Ἰωάννα. Καὶ μὲ τὴν μητέρα σου, ποὺ εἶνε τόσον καλή, καὶ μὲ τὸν πάππον σου, ποὺ σε λατρεύει. Τὴν ἀγάπη, τὴν ἀγάπη νὰ ζητᾷς. Ἡ ἀγάπη κάμνει καλλίτερον τὸν καλόν. Δώσε καὶ πάρε χαρά, ἀγαπῶντας ὅσον εἰμπορεῖς. Πρέπει νὰγαπᾷς, νὰγαπᾷς εἰς ὅλην σου τὴν ζωήν.»

Τί ὡραῖαι συμβουλαί! Τί εὐτυχεῖς ποὺ ἦσαν ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Ἰωάννα νὰ ἔχουν τέτοιον πάππον! Ἀλλ' οἱ μεγάλοι ἄνδρες, — ὅπως ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ, — εἶνε πάπποι ὅλων τῶν παιδιῶν, καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ ἔχουν καθῆκον νὰκολουθοῦν τὰς συμβουλάς των.

Σᾶς ἀσπάζομαι, ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΜΕΓΑ ΔΑΣΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ἦτο καιρὸς πλέον νὰ καταφύγουν εἰς τοὺς κλάδους τῶν ταμαρινοδένδρων... Καὶ ἴσως οἱ ἐλέφαντες ἠμποροῦσε νὰ διέλθουν, χωρὶς νὰ παρατηρήσουν τὸν Πορτογάλον καὶ τοὺς συντρόφους του...

Τὰ δένδρα αὐτὰ ἤγειρον τὰς κορυφάς των εἰς ὕψος ἑξήκοντα ποδῶν ὑπεράνω τοῦ ἐδάφους. Ὅμοια σχεδὸν μὲ καρυᾶς κατὰ τὴν ἰδιότροπον διάταξιν τῶν κλάδων των, τὰ ταμαρινόδενδρα, εἶδος φοινίκων, εἶνε κοινότατα εἰς τὰς διαφόρους ζώνας τῆς Ἀφρικῆς. Μὲ τὸ γλοιῶδες μέρος τοῦ καρποῦ των, οἱ μαῦροι κατασκευάζουν ποτὸν ἀναψυκτικόν, συνειθίζουν δὲ νὰναμιγνύουν καὶ τοὺς σπόρους τοῦ δένδρου τούτου μὲ τὴν ὄρυζαν δι' ἧς τρέφονται.

Τὰ ταμαρινόδενδρα τοῦ γηλόφου εὑρίσκοντο τόσον πλησίον ἀλλήλων, ὥστε οἱ χαμηλοί των κλάδοι συνεπλέκοντο καὶ τοῦτο ἐπέτρεπε τὴν μετάβασιν ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο. Ὁ κορμὸς των παρὰ τὴν ρίζαν εἶχε περίμετρον τριῶν- τεσσάρων ποδῶν, ἐπάνω δέ, παρὰ τοὺς πρώτους κλάδους, δύο ἢ τριῶν. Ὁ ὄγκος οὗτος θὰ παρουσίαζεν ἀντίστασιν ἱκανήν, ἐὰν οἱ ἐλέφαντες ἐπέπιπτον κατὰ τοῦ γηλόφου;

Οἱ κορμοὶ εἶχαν λείαν τὴν ἐπιφάνειαν μέχρι τῶν πρώτων κλάδων, ἐκτεινομένων εἰς ὕψος τριάκοντα περίπου ποδῶν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους. Ἀλλ' ἐξ αἰτίας τοῦ πάχους

των, ἡ ἀναρρίχησις ἕως ἐκεῖ ἐπάνω θὰ ἦτο δύσκολος, ἂν ὁ Κάμης δὲν εἶχε μαζί του μερικὰ «σάμποκ» ἤτοι λωρία ἀπὸ δέρμα ρινοκέρου πολὺ μαλακά, τὰ ὁποῖα μεταχειρίζονται οἱ ὀδηγοὶ διὰ νὰ συγκρατοῦν τοὺς βόας τῶν ἁμαξῶν.

Τῇ βοηθείᾳ ἑνὸς τοιούτου λωρίου, τὸ ὁποῖον ἐρρίφθη ὑψηλὰ καὶ ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν διακλάδωσιν, ὁ Κάμης καὶ ὁ Οὔρδαξ ἠμπόρεσαν νὰ ναρριχηθοῦν εἰς ἓν τῶν ταμαρινοδένδρων. Κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, μεταχειρισθέντες ἄλλο λωρίον, ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ ἔκομαν τὸ ἴδιον.

« Ἔρριψαν τὴν ἄκραν τοῦ σάμποκ εἰς τὸν Λάγκαν, τὸν ὁποῖον ἀνείλκυσαν εὐκολώτατα. » (Σελ. 68, στήλ. α'.)

Καὶ μόλις ἐκαβαλίκευσαν ἕνα κλάδον ἔρριψαν τὴν ἄκραν τοῦ σάμποκ εἰς τὸν Λάγκαν, τὸν ὁποῖον ἀνείλκυσαν εὐκολώτατα.

Ἡ ἀγέλη μόλις ἀπεῖχε τώρα τριακόσια μέτρα. Ἐντὸς δύο ἢ τριῶν λεπτῶν, θὰ κατέρθανεν εἰς τὸν γηλόφον.

— Ἔ, εἶσαι λοιπὸν εὐχαριστημένος; ἠρώτησεν εἰρωνικῶς ὁ Τζὼν Κόρτ τὸν φίλον του.

— Ἔτσι κ' ἔτσι, ἀπήντησεν ὁ Μάξ· τὸ πρᾶγμα εἶνε βέβαια ἀπρόοπτον, ἀλλ' ὄχι ἀκόμη ἐκπληκτικόν.

— Τὸ παραδέχομαι, ὑπέλαβεν ὁ Τζών· καὶ ξεύρεις ποῖον θὰ εἶνε τὸ ἐκπληκτικόν; ἂν κατορθώσωμεν νὰ ἐξέλθωμεν σῶοι καὶ ἀβλαβεῖς ἀπὸ αὐτὴν τὴν περιπέτειαν!

— Ναί... ὁπωσδήποτε, Τζών, θὰ ἐπροτιμοῦσα νὰ μή μας ἐπιτεθοῦν αὐτοὶ οἱ φόβεροί ἐλέφαντες...

— Περίεργον, ἀγαπητέ μου Μάξ πῶς ἔτυχε νὰ ἔχωμεν τὴν ἰδίαν γνώμην! ἠρκέσθη νὰ ποκριθῇ ὁ Τζὼν Κόρτ.

Κάτι ἀπήντησεν ὁ Μαξ Οὐμπέρ, ἀλλ' ὁ φίλος του δὲν ἠμπόρεσε νὰ το ἀκούσῃ. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀντήχησαν μυκηθμοὶ τρόμου καὶ ἔπειτα ἄλγους, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐπροξένουν ἀνατριχίλαν καὶ εἰς τοὺς γενναιοτέρους.

Παραμερίσαντες τὰ φυλλώματα ὁ Οὔρδαξ καὶ ὁ Κάμης διέκριναν τί συνέβαινεν εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν μόνον βημάτων ἀπὸ τοῦ γηλόφου.

Οἱ βόες τοῦ κερβανίου, οἱ ὁποῖοι ἐβοσκεύεσαν κατ' ἀρχὰς ἔτρεχον πρὸς τοὺς ἐλέφαντας, ἔπειτα, ἐννοήσαντες τὸν κίνδυνον, ἐτράπησαν εἰς φυγὴν πρὸς τὸ δάσος. Ἀλλὰ τὰ ζῷα ταῦτα, τὰ συνήθως βραδυκίνητα θὰ κατώρθωναν νὰ φθάσουν ἐκεῖ ἐγκαίρως; Ὄχι· καὶ ἰδού, μετ' ὀλίγον συνεκρούσθησαν μὲ τοὺς ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἀγέλης ἐλέφαντας. Εἰς μάτην ἠμύνθησαν διὰ τῶν ποδῶν, διὰ τῶν κεράτων· κατέπεσαν συντετριμμένα. Ἐξ ὅλων τῶν βοῶν τοῦ ἁμαξίου, εἷς μόνος ἀπέμεινεν, ὁ ὁποῖος, κατὰ δυστυχίαν, κατέφυγε κάτωθεν τῶν ταμαρινοδένδρων.

Ναί, κατὰ δυστυχίαν· διότι τὰ παχύδερμα τὸν κατεδίωξαν ἕως ἐκεῖ, καὶ ὅλα μαζὶ ἐσταμάτησαν ὡς ἐξ ἐνστίκτου. Εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα, τὸ δυστυχὲς μυρκαστικὸν μετεβλήθη εἰς ἄμορφον πολτὸν ὀστῶν καὶ κρεάτων, καταπατούμενον ὑπὸ τοὺς τυλώδεις πόδας τῶν ἐλεφάντων, μὲ τοὺς σκληροὺς ἐκείνους ὡς ἐκ χάλυβος ὄνυχας!

Τότε ὁ γήλοφος περιεκυκλώθη ἀπὸ τὰ μαινόμενα θηρία, καὶ ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψουν πλέον τὴν ἐλπίδα, ἔτι θὰ τὰ ἔβλεπον ἀπομακρυνόμενα...

Εἶνε περιττὸν νὰ εἴπωμεν, ὅτι εἰς μίαν στιγμήν, τὸ ἁμάξιον ἀνετράπη, ἐπατήθη, κατασυνετρίβη ὑπὸ τοὺς βαρεῖς ὄγκους, τοὺς συνωστιζομένους περὶ τὸν γήλοφον. Κατεστράφη. ἐξεμηδενίσθη ὡς παιδικὸν ἄθυρμα, καὶ δὲν ἀπέμεινε πλέον τίποτε οὔτε ἀπὸ τοὺς τροχούς, οὔτε ἀπὸ τὸν ζυγόν, οὔτε ἀπὸ τὸν οἰκίσκον.

Ἀναμφιβόλως νέαι βλασφημίαι ἐδόντησαν ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ Πορτογάλου· ἀλλ' οὔτε καὶ αὐταὶ ἴσχυσαν βέβαια νὰ φοβίσουν τὰς ἑκατοντάδας τῶν ἐλεφάντων, οὔτε ὁ πυροβολισμός, τὸν ὁποῖον ὁ Οὔρδαξ ἔρριψε κατὰ τοῦ πλησιεστέρου, ἑτοιμαζομένου νὰ περιβάλῃ διὰ τῆς προβοσκίδος του τὸ δένδρον. Ἡ σφαῖρα ἀνεπήδησεν ἐπὶ τῆς ράχεως τοῦ παχυδέρμου, χωρὶς νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὰς σάρκας του.

Τὸ ἀνωφελὲς τῶν ὅπλων κατενόουν κάλλιστα ὁ Μὰξ Οὐμπὲρ καὶ ὁ Τζὼν Κόρτ. Καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι οὐδεμία βολὴ θὰ ἐχάνετο, ὅτι κάθε σφαῖρα θὰ εἶχε τὸ θῦμα της ἴσως θὰ κατώρθωναν νὰ παλαιχθοῦν ἀπὸ τοὺς φοβεροὺς ἐπιδρομεῖς, νὰ τοὺς φονεύσουν μέχρις ἑνὸς μόνον ἐὰν ἦσαν ὀλιγάριθμοι. Ἡ ἡμέρα τότε θὰ ἐφώτιζε σωρείαν πελωρίων πτωμάτων παρὰ τὰς ρίζας τῶν ταμαρινεῶν. Ἀλλ' ἂν ἦσαν τριακόσιοι ἐλέφαντες, πεντακόσιοι, χίλιοι;.. Μήπως εἶνε σπάνιον ν' ἀπαντήσῃ κανεὶς τοιαύτας πολυπληθεῖς ἀγέλας εἰς τὰς χώρας τῆς ἰσημερινῆς Ἀφρικῆς, καὶ μήπως οἱ ταξειδιῶται, οἱ ἔμποροι δὲν ὁμιλοῦν περὶ ἀπεράντων πεδιάδων, τὰς ὁποίας καλύπτουν, ὅσον φθάνει ὁ ὀφθαλμός, παντὸς εἴδους μυρικαστικά;

— Ἡ ὑπόθεσις περιπλέκεται!.. παρετήρησαν ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Μὲ ἄλλους λόγους, ὑπερβεβέτατε, προσέθεσεν ὁ Μὰξ Οὐμπέρ.

Ἔπειτα, ἀποταθεὶς πρὸς τὸν μικρὸν ἰθαγενῆ, ὁ ὁποῖος ἐκαβαλίκευε τὸν κλάδον πλησίον του:

— Δὲν φοβᾶσαι;... τὸν ἠρώτησε.

— Ὄχι, φίλε μου Μάξ... μαζί σας ὄχι! ἀπήντησεν ὁ Λάγκας.

Καὶ ἐν τούτοις, ὄχι εἰς παιδίον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄνδρα θὰ ἐπετρέπετο νὰ αἰσθάνεται τὴν στιγμὴν ἐκείνην φόβον ἀκατανίκητον.

Τωόντι, οὐδεμία ἐχώρει ἀμφιβολία, ὅτι οἱ ἐλέφαντες εἶδον, ἐπάνω εἰς τοὺς κλάδους τῶν ταμαρινοδένδρων, ὅ,τι ἀπέμενεν ἐκ τοῦ προσωπικοῦ τοῦ κερβανίου.

Καὶ τότε, ἐπειδὴ αἱ τελευταῖαι τάξεις ἐσπρωχναν τὰς πρώτας, ἐστένευσεν ὁ κύκλος πέριξ τοῦ γηλόφου.

Δέκα δώδεκα ζῷα, τὰ πλησιέστερα, ἐδοκίμασαν νὰ συλλάβουν τοὺς χαμηλοὺς κλάδους μὲ τὰς προβοσκίδας των, ὀρθωθέντα ἐπὶ τῶν ποδῶν. Εὐτυχῶς, αἱ προβοσκίδες των δὲν ἠμποροῦσαν νὰ φθάσουν εἰς τὸ ὕψος ἐκεῖνο τῶν τριάκοντα ποδῶν.

Τέσσαρες πυροβολισμοὶ ἐκρότησαν ταυτοχρόνως,—τέσσαρες βολαὶ καραμβινῶν ριφθεῖσαι εἰκῇ καὶ ὡς ἔτυχε, διότι ἦτο ἀδύνατον νὰ σκοπεύσῃ κανεὶς ἀκριβῶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ βαθυτάτου σκότους ὑπὸ τὰ φυλλώματα τῶν ταμαρινοδένδρων.

Κραυγαὶ ἐντονώτεραι, σύρλιάσματα μανιωδέστερα ἀντήχησαν τότε. Ἐν τούτοις κανεὶς ἐκ τῶν ἐλεφάντων δὲν ἐπληγώθη θανασίμως ὑπὸ τῶν σφαιρῶν. Ἔπειτα, τέσσαρες ὀλιγώτεροι τί ἐσήμαινεν!...

Τὸ δεινότερον ἦτο ὅτι αἱ προβοσκίδες ἀφῆκαν τοὺς χαμηλοὺς κλάδους τοὺς ὁποίους δὲν ἔφθανον, καὶ περιέβαλον τώρα τοὺς κορμούς. Συγχρόνως τὰ δένδρα ὑφίσταντο τὴν ἰσχυρὰν ὤθησιν τῶν σωμάτων, καὶ ὅσον ὀγκώδεις καὶ ἂν ἦσαν αἱ βάσεις των, ὅσον στερεῶς καὶ ἂν ἐκρατοῦντο αἱ ρίζες των ἀπὸ τὸ ἔδαφος,—ὁ κλονισμὸς ἦτο τοιοῦτος, ὥστε ἀναμφιβόλως δὲν θὰ ἠδύναντο νὰ ἀντισταθοῦν ἐπὶ πολύ.

Καὶ ἄλλοι ἀντήχησαν πυροβολισμοί, — δύο αὐτὴν τὴν φορά, —ριφθέντες ὑπὸ τοῦ Πορτογάλου καὶ τοῦ ὀδηγοῦ, τῶν ὁποίων τὸ δένδρον, σειόμενον μ' ἔκτακτον βιαιότητα, ἠπείλει νὰ τοὺς καταρρίψῃ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.

Ὁ Γάλλος καὶ ὁ Ἀμεριχανός, αὐτοὶ δὲν εἶχον ἐκκενώσῃ ἀκόμη τὰς καραμβίνας των, μολονότι ἦσαν ἕτοιμοι νὰ τὸ κάμουν.

— Πρὸς τί;... εἶχεν εἰπῇ ὁ Τζὼν Κόρτ.

— Ναί, ἂς οἰκονομήσωμεν τὰ πολεμοφόδιά μας, ἀπεκρίθη ὁ Μὰξ Οὐμπέρ. Εἰμπορεῖ ἀργότερα νὰ μετανοήσωμεν, ἂν κυκύσωμεν ἐδῶ καὶ τὸ τελευταῖόν μας φυσίγγιον!

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΔΟΝ-ΚΙΧΩΤΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η'.

Ὁ δούκας καὶ ἡ δούκισσα ἤθελαν νὰ γελάσουν λιγάκι μὲ τὸν Δὸν Κιχώτην, καὶ τὸν ἐκατάφεραν νὰ ὑπάγῃ νὰ εὕρῃ κάποιον Μάγον περίφημον, ποὺ τάχα ἐκατοικοῦσε μακρυὰ πέντε χιλιάδες μίλλια...

Καὶ ἐπειδὴ εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη οἰδηρόδρομοι δὲν ὑπῆρχαν, τοῦ ἔφεραν ἕνα ξύλινο ἄλογο καὶ του εἶπαν ὅτι ἠμποροῦσε νὰ ταξειδεύῃ εἰς τὸν ἀέρα, σὰν τὸ ἀεροστατο. Μόλις ἐγύριζες μιὰ βίδα, ἀμέσως τὸ ξύλινον ἄλογον ἐπετοῦσε!

Τοῦ εἶπαν ἀκόμα ὅτι τρέχει τόσον γρήγορα, ὥστε ὅσοι το καβαλικεύουν, εἶνε ὑποχρεωμένοι νὰ σκεπάζουν τὸ πρόσωπο μ' ἕνα μανδήλι, γιὰ νὰ μὴ κουφαθοῦν ἀπὸ τὴ μεγάλη ὁρμή.

Ἔδεσαν λοιπὸν τὰ μάτια τοῦ Δὸν Κιχώτη καὶ τοῦ Σάντσου μὲ μαντήλια, καὶ τους ἔβαλαν νὰ καβαλικεύσουν.

Ὁ Σάντσος δὲν εἶνε πολὺ ἥσυχος· τὸ ταξεῖδι ἐκεῖνο εἰς τὸν ἀέρα δέν του ἀρέσει καθόλου. Ὁ Φασουλάκης ὅμως, ποὺ δὲν τον τρομάζει τίποτε, γυρίζει ἀμέσως τὴ βίδα.

— Νά, σηκωθήκαμε ψηλά! λέγει εἰς τὸν ἱπποκόμον του.

— Ἐγὼ δὲν το πιστεύω, ἀποκρίνεται ὁ Σάντσος· μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν ἐσαλέψαμε καθόλου ἀπὸ τὴ θέσι μας.

— Ἀνόητε Σάντσε! Μὰ δὲν αἰσθάνεσαι τὸν ἀέρα ποὺ μας σπρώχνει;... Καὶ τώρα δὲν αἰσθάνεσαι τὴ ζέστη τῶν φλογερῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου; Αὐτὸ σημαίνει ὅτι τον πλησιάζομεν.

— Ἀλήθεια, λέγει ὁ Σάντσος· προτήτερα αἰσθανόμουν ἕνα ἀέρα ψυχρὸ σὰν μπούζι, καὶ τώρα μου φαίνεται ὅτι θα ψηθῶ ἀπὸ τὴ ζέστη.

Καθόλου παράξενον· διότι οἱ ὑπηρέται τοῦ πύργου, βαλμένοι ἐπίτηδες, ἄλλος μὲ φυσερά, καὶ ἄλλος μὲ στουπιὰ ἀναμένα, ἔκαμναν τὴ ζέστη καὶ τὸ κρῦο.

Ἐννοεῖται, ὅτι τὸ ξύλινο ἄλογο δὲν ἐκουνήθηκε καθόλου ἀπὸ τὴ θέσι του. Ὁ Φασουλάκης ὅμως εἶνε βεβαιότατος, ὅτι ἔκαμαν ἕνα μεγάλο-μεγάλο ταξεῖδι εἰς τὸν ἀέρα, γυρεύοντας τὸν περίφημον Μάγον!

[Συνέχεια προσεχῶς.]

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η ΒΟΕΡΟΠΟΥΛΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, τὸ κοράσιον ἔμεινεν εἰς τὸ στρατόπεδον.

Ἀλλ' ὁ στρατηγός, ὁ ὁποῖος πρυέβλεπεν αἱματηρὰς μάχας εἰς τὰ νότια τῆς Νατάλης, εὗρε μέσον νὰ τὴν ἐξαποστείλῃ εἰς τὴν θετήν της οἰκογένειαν.

Τῇ ἐνεπιστεύθη ἐπιστολὴν δι' ἕνα Βόερ στρατηγὸν, ἐστρατοπεδευμένον οὐχὶ μακρὰν τοῦ Πάρδεκοπ.

Ἡ Γουΐλελμίνα ἀνεχώρησεν.

Οὔτε τὸ ψῦχος τὴν ἐφόβιζεν, οὔτε ἡ ζέστη. Τὴν νύκτα ἐκοιμᾶτο κάτω εἰς τὸ χῶμα, ἐν τῷ μέσῳ τῆς Κάνυας καὶ τοῦ Μπαριμπῆ.

Τὴν ἡμέραν ἐτρέφετο μὲ ἀγρίους καρποὺς ἢ μὲ τὴν σάρκα πτηνῶν, τὰ ὁποῖα ἐφόνευε καὶ τὰ ἐψηνεν ἐπὶ τόπου μόνη της.

Ἡ πληγή της, πολὺ ἐλαφρά, εἶχε θεραπευθῆ ἐντελῶς.

Δὲν ἔχασεν οὔτε στιγμὴν, μέχρι τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ὁποίαν ἠμπόρεσε νὰ παραδώσῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ στρατηγοῦ τὸν μυστικὸν φάκελλον, τὸν ὁποῖον τῇ εἶχεν ἐμπιστευθῆ ὁ Ζουμπέρ.

Ἀφ' οὗ ἐξεπλήρωσε τὸ καθῆκόν της, ἡ μικρὰ ἀγγελιαφόρος ἠσθάνθη ζωηρὸν πόθον νὰ ἐπανίδῃ τὴν θείαν Παυλίναν καὶ τὴν Λενέτταν πρὶν ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ ριφθῆ εἰς τὴν μάχην.

Τέσσαρες λεύγαι μόλις την ἐχώριζον ἀπὸ τὸ Πάρδεκοπ.

Ἄλλως τε τῆς ἐτελείωσαν τὰ φυσίγγια... καὶ τὰ φορέματά της μόλις ἐκρατοῦσαν...

★

Ἔφθασεν εἰς τὸ Ζοννενστράαλε, περὶ τὰ τέλη Φεβρουαρίου.

Ἡ αὐλὴ ἦτο ἔρημος.

Ἡ Γουΐλελμίνα ὑπώπτευσε κάποιον δυστύχημα.

Πραγματικῶς, μεγάλη λύπη την ἐπερίμενεν: Ἡ θεία Παυλίνα εἶχεν ἀναχωρήσῃ.

Ὡς γενναία ποὺ ἦτο, εἶχε καταταχθῆ εἰς τὰς νοσοκόμους, αἱ ὁποῖαι ἠκολούθουν τὸ στράτευμα. Καὶ μαζί της εἶχαν ἀναχωρήσῃ ἡ Λιάνα καὶ τὰ δίδυμα.

Ἂν καὶ μόλις δωδεκαετεῖς, ὁ Χάνς καὶ ἡ Ἕλζα ἦσαν ἀρκετὰ ζωηροὶ καὶ φιλοπόλεμοι, ὥστε νὰ μείνουν ὑπὸ τὴν φύλαξιν τῆς Μὶς Φλώρυ. Δι' αὐτὸ ἡ οἰκοδέσποινα ἐπροτίμησε νὰ τους συμπαραλάβῃ καὶ νὰ διέλθῃ μαζί των τὰς περιπετείας τοῦ πολέμου.

Πρὸς μεγάλην του λύπην, ὁ Γκὺ ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ, ἐννοῶν πόσην τῳ εἶχεν ἐμπιστοσύνην ἡ θεία του, ἀφ' οὗ εἰς αὐτὸν ἐνεπιστεύετο τὴν φύλαξιν τῶν παιδιῶν.

Ἀλλ' ὁποία θυσία! Μόνον ἡ ἰδέα τῆς εὐθύνης του ἐμετρίαζεν ὀλίγον τὴν πικρίαν τῆς ἀδρανείας του.

Μὲ τὴν Μὶς καὶ μὲ τὸν Μπαμποῦ, εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν προστασίαν τῆς Εἰρηνούλας καὶ τῆς Λενέττας. Ἐν τούτοις οὐδεὶς κίνδυνος εἰσβολῆς ἠπείλει πρὸς τὸ παρὸν τὸ Πάρδεκοπ.

Καταλυπημένη, ἡ Γουΐλελμίνα ἀνῆλθεν εἰς τὸ μικρόν της δωμάτιον, χωρὶς νὰ την ἰδῇ κανείς.

Ἐν ᾧ ἐξήρχετο, συνήντησε τὸν Μπαμποῦ, ὁ ὁποῖος ἔβαλε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἤρχισε νὰ χοροπηδᾷ, κλαίων συγχρόνως καὶ γελῶν.

Ὄχι ὀλιγώτερον συγκινημένη, ἡ Γουΐλελμίνα ἔθλιψε τρυφερῶς τὰς τραχείας χεῖρας τοῦ πιστοῦ ὑπηρέτου.

Ἔπειτα, διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ, τῷ διηγήθη πῶς ἐπέρασεν ὅλον αὐτὸν τὸν καιρόν.

— Θὰ μείνετε τώρα, κυρία; ἠρώτησεν ὁ μαῦρος, ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν ἡ Γουΐλελμίνα τὴν διήγησίν της.

Ἐκείνη ἔνευσεν ἀρνητικῶς. Τὸ μειδίαμα τοῦ μαύρου ἐξηλείφθη καὶ τὸ παχύ του χεῖλος ἤρχισε νὰ τρέμῃ, ὡς παιδίου τὸ ὁποῖον ἑτοιμάζεται νὰ κλαύσῃ.

— Μοῦ ὡρκίσθης νὰ μὴ κάμῃς βῆμα ἀπὸ ἐδῶ καὶ νὰ τους ὑπερασπισθῇς, εἶπεν ἡ Γουΐλελμίνα.

— Ὠρκίσθηκα! ἀπεκρίθη ὁ Κάφρος.

Ἔπειτα, σκύψας εἰς τὸ αὐτὶ τῆς Γουΐλελμίνας, τῆς ἔδειξεν ἕνα χαρτὶ ἐπιμελῶς διπλωμένον, καὶ τη εἶπε:

— Νὰ τὶ βρῆκα σήμερα τὸ πρωΐ, ἀπέξω ἀπὸ τὴν πόρτα. Εἶνε γράμμα... Ἤθελα νὰ το δείξω τῆς Ἀγγλίδας... μὰ ἀφ' οὗ ἤλθατε, καλλίτερα νὰ το ἰδῆτε σεῖς.. χθὲς ἴσα ἴσα εἶδα τὸν Σελέσκο ποὺ ἐτριγύριζε ἀπὸ 'δῶθε, γιὰ κακὸ βέβαιά... Ξέρετε, ἔφυγε μὲ τὸν Ζαφουράνα τὴν ἴδια μέρα ποὺ φύγατε καὶ σεῖς, κυρία...

Ἡ Γουΐλελμίνα ἐπῆρε τὸ χαρτί.

Ὁ Γκὺ ἤρχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ἐξ ἐναντίκτου, ἡ Γουΐλελμίνα ἔκρυψε τὸ χαρτὶ εἰς τὴν τσέπην της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

ΟΠΟΥ Η ΓΟΥΙΛΕΛΜΙΝΑ ΕΚΠΛΗΣΣΕΤΑΙ

—Θὰ ἐξέλθῃς μὲ τὸν Γκύ, Εἰρηνούλα;

—Ναί, Μὶς. Ἔχω ὀκτὼ ἡμέρες νὰ βγάλω τὸ πόδι μου ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλήν. Αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην τοῦ περιπάτου, τῆς κινήσεως. Αὐτὸ τὸ κυνήγι θά με ὠφελήσῃ πολύ.

—Πήγαινε, ψυχή μου, ἀλλὰ νὰ εἶσαι φρόνιμη...

—Μήπως δὲν εἶμαι πάντοτε φρόνιμη!

Ἡ Μὶς ἐστέναξεν. Ἦτο ἡ μόνη διαμαρτυρία, τὴν ὁποίαν ἐτολμοῦσε νὰ κάμῃ.

—Δὲν θὰ ἐκτεθῶ, ἐξηκολούθησεν ἡ Εἰρηνούλα, διότι δὲν θὰ λάβω μέρος εἰς τὸ κυνήγι, τὸ ὁποῖον ἀποστρέφομαι. Ὁ πρωϊνὸς περίπατος ὅμως μὲ τὸ ὡραῖον μου ἀλογάκι μοῦ ἀρέσει. Ἔπειτα, τὸ μεσημέρι, θὰ κοιμηθῶ ὡραιότατα κάτω ἀπὸ τὴν σκιάδα, ποὺ θά μου φτειάσῃ ὁ Μπαμποῦ...

Ἡ συνομιλία αὐτὴ ἐγίνετο τὴν πέμπτην πρωϊνὴν ὥραν, τὴν ἐπαύριον τῆς ἀφίξεως τῆς Γουΐλελμίνας.

Ἡ Εἰρηνούλα εἶνε ἕτοιμη, ἐστὸ φτερό.

Ὁ Γκὺ καὶ ὁ Μπαμποῦ θὰ περάσουν τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὸ δάσος, διὰ νὰ ἐφοδιάσουν τὴν ἔπαυλιν μὲ κυνήγιον, διότι ὁ κύριος Ρίσσιχ, μὲ τὴν πατριωτικήν του ἀφιλοκέρδειαν, ἐξαπέστειλε τοὺς πολυπληθεῖς του βόας εἰς τὴν Πρετωρίαν, εἰς τὸ Γιοχανεσβοῦργον καὶ εἰς ἄλλας πόλεις, διὰ νὰ διανεμηθοῦν ἐκεῖ κατὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ στρατεύματος, οὔτως ὥστε εἰς τὸ Ζοννενστράαλε δὲν ἔμενον ζῶα οὔτε διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς οἰκογενείας.

Διὰ τοῦ κινήματος τούτου κατεστρέφετο σχεδὸν καθ' ὁλοκληρίαν, διότι τὰ κτήνη ἀπετέλουν τὴν κυριωτέραν αὐτοῦ πρόσοδον.

Ἀλλ' ἂν τὸ Τράνσβααλ ἐθριάμβευεν, ἡ θυσία θά τῳ ἐφαίνετο ἐλαχίστη μετὰ τὴν νίκην. Ἀγοραζόμενοι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, νέοι βόες θὰ ἐπλημμύρουν πάλιν τὰς ἀπεράντους νομάς. Ἀλλ' ἂν ἡ χώρα ἐνικᾶτο εἰς τὸν πόλεμον, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ Ζοννενστράαλε τί τα ἤθελε πλέον τὰ πλούτη;...

Πτωχὸς θὰ τὸ ἐγκατέλειπε, θὰ ἔφευγε μακρὰν τοῦ ἐδάφους, τὸ ὁποῖον θὰ ἐγίνετο ἀγγλικόν, καὶ θὰ ἐπήγαινε νὰ ἐγκατασταθῇ ἀλλοῦ...

Λοιπόν, ὁ Γκὺ καὶ ὁ Μπαμποῦ θὰ ὑπάγουν νὰ κυνηγήσουν.

Ἡ Εἰρηνούλα ἀπεφάσισε νὰ τους συνοδεύσῃ, καὶ θὰ τους συνοδεύσῃ.

Ἀλλ' ἰδοὺ καὶ ἄλλο ἐξαφνικόν: Ἡ Λενέττα, ἡ ὁποία ἐσηκώθη ἤδη ἀπὸ τὸ κρεβατάκι της, θέλει καὶ καλὰ νὰ συνοδεύσῃ τὴν ἐξαδέλφην της.

Μὲ ὅλας τας ἀντιρρήσεις τῆς Μὶς Φλώρυ καὶ τῆς Εἰρήνης, ἡ μικρούλα ἐπιμένει. Νά που ἐντύθηκε κιόλας. Ἄ, μὴ νομίσετε ὅτι θὰ ὑποχωρήσῃ. Ὡς Βοερπούλα ποὺ εἶνε, ἔχει καὶ αὐτὴ θέλησιν.

— Ἀφ' οὗ ἡ Εἰρηνούλα θὰ πάγῃ κυνήγι, γιατὶ νὰ μὴν πάγῃ καὶ ἡ Λενέττα;

— Μὰ ἡ Λενέττα εἶνε μικρὴ ἀκόμη.

— Ὄχι, δὲν εἶμαι μήπως πέφτω ποτέ, ὅταν ὁ Μπαμποῦ μὲ καθίζῃ ἐμπρός του, ἐστὸ μεγάλο του ἄλογο;

— Μὰ θὰ κουρασθῇς...

— Ἀφ' οὗ δὲν θὰ κουρασθῇ ἡ Εἰρηνούλα, πῶς θὰ κουρασθῇ ἡ Λενέττα;

— Μὰ θὰ νυστάξῃ...

— Δὲν πειράζει· κοιμᾶται μαζί μὲ τὴν Εἰρηνούλα, ἐστὴν εὔμορφη καλυβούλα, ποὺ θά της φτειάσῃ ὁ Μπαμποῦ μὲ φύλλα.

— Μὰ θὰ κρυώσῃ...

— Πῶς θὰ κρυώσῃ; Καὶ ἡ γουνίστα που θὰ πάρῃ μαζί της;

Ἡ Εἰρηνούλα ἤρχισε νὰ θυμώνῃ. Αὐτή, ἢ τόσον ἐπίμονος, δὲν ἀνέχεται τὴν ἐπιμονὴν τῆς Λενέττας, ἡ ὁποία κινδυνεύει νὰ νικηθῇ, διότι ἡ Εἰρηνούλα παραφωνάζει.

Ἀλλ' ἰσα-ἴσα αἱ φωναὶ τῆς Εἰρηνούλας σώζουν τὴν Λενέτταν.

Ὁ Γκὺ τρέχει νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει, κουμπώνων τὴν ζώνην του μὲ τὰ φυσίγγια.

Βλέπει τὴν Λενέτταν καταχόκκινην ὡς ἀστακὸν βρασμένον, τὴν Εἰρηνούλαν νὰ κτυπᾷ τὸ πόδι της, τὴν Μὶς Φλώρυ νὰ προσπαθῇ ματαίως νὰ τας συμβιβάσῃ.

(Ἕπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

[Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Paul Roland]

ΤΟ ΘΗΡΙΟΝ... «ΖΗΛΟΣ»

Διηγοῦνται, ὅτι ὁ Πρόεδρος Ρούζβελτ τῆς Ἀμερικῆς, ὅταν ἦτο παιδίον, ἐστάθη μίαν ἡμέραν ἀπέξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς γειτονιᾶς του, καὶ παρετήρει περιέργως τὸ ἐσωτερικόν.

— Δὲν ἐμβαίνεις μέσα; τοῦ λέγει ὁ νεωκόρος.

— Εὐχαριστῶ... ξεύρω τί ἔχεις ἐκεῖμέσα! ἀπαντᾷ τὸ παιδίον.

Καὶ ἔφυγε τρέχον πρὸς τὴν μητέρα του, εἰς τὴν ὁποίαν διηγήθη τὴν σκηνήν.

— Μὰ τί ἐφοβήθης; τὸν ἠρώτησεν ἡ Κυρία Ρούζβελτ.

— Νά, ἐφοβήθηκα μὴ βγῇ ὁ Ζῆλος.

— Ποιὸς ζῆλος; τί ἐννοεῖς;...

— Νά, καλέ, ἐκεῖνο τὸ θηρίο, ποὺ ἔλεγε τὴν Κυριακὴν αὐτὸς ποὺ διάβαζε τὸ Ψαλτήρι.

Ἠρευνήθη τὸ ψαλτήριον, καὶ μετὰ πολὺν κόπον, ἡ λέξις ζῆλος εὑρέθη εἰς τὴν φράσιν: «Ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με.»

Τοῦτο εἶχεν ἀκούσῃ ὁ μικρὸς Ροῦζβελτ; καὶ ἐνόμισεν ὅτι ὁ ζῆλος εἶνε θηρίον, τὸ ὁποῖον κατοικεῖ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ... τρώγει τὰ παιδιά!

★——★

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Πρόσεξε, Γεωργάκη. Βλέπεις αὐτὸ τὸ κοτοκούλι; Ἡ καλλίτερες μερίδες εἶνε διὰ τους προσκεκλημένους. Ὅταν λοιπὸν 'στὸ τραπέζι σ' ἐρωτήσω: τί σου ἀρέσει καλλίτερα; το θά μου ἀπαντήσῃς:

—Ὦ, λίγα πουπουλάκια, μαμά!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κελαιδίστρας

* * *

Τὸ *Λευκὸν Κρῖνον* γράφει πρὸς μίαν του φίλην:

«Ἀγαπητή μου ἐλένη...»

Καὶ ἡ μητέρα των, ἡ ὁποία το βλέπει, τοῦ λέγει:

—Μπᾶ! δὲν ντρέπεσαι; μὲ μικρὸν ἔψιλον γράφεις τὸ Ἑλένη;

— Μά, ξεύρεις, ἡ Ἐλένη εἶνε πολὺ μικρή! ἀπαντᾷ τὸ *Λευκὸν Κρῖνον*.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀμαρυλλίδος

* * *

Ἐκινᾷ ὁ σιδηρόδρομος, καὶ ἡ μικρὰ Τιτὶ ἐρωτᾷ τὴν μητέρα της:

—Μαμά, τώρα πᾶμε ἢ ἐρχόμασθε;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πτερωτῆς Ἀεροδιώκτιδος

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἡ προθεσμία τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ Δεσπαθώματος παρατείνεται μέχρι τῆς 15 Μαρτίου 1902.

Ἡ παράτασις αὕτη εἶνε ὁριστικῶς ἡ τελευταία, διότι εἰς τὸ φύλλον τῆς 30 Μαρτίου θὰ ἀνακοινευθοῦν τ' Ἀποτελίσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ, καθὼς καὶ ἡ Κλήρωσις τοῦ Λαχείου τῶν Δώρων τοῦ Δεσπαθώματος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

«ΠΑΙΔΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ»

Τὸ διήγημα, τὸ ὁποῖον ἀρχίζω ἀπὸ σήμερον, «Τὸ ναυάγιον τοῦ Καπετὰν-Νικόλα», εἶνε ἀπὸ τὸν προσεχῶς ἐκδιδόμενον εἰκονογραφημένον τόμον τοῦ κ. Ἀρ Κουρτίδου, ὑπὸ τὸν ἄνω τίτλον.

Ὅλοι οἱ φίλοι μου πρέπει νὰ στολίσουν τὴν βιβλιοθήκην των μὲ τὸ ὡραῖον αὐτὸ βιβλίον. Ὁ κ. Ἀριστοτέλης Κουρτίδης (Αἰμύλιος Εἰμαρμένος) εἶνε ὄχι μόνον εἷς τῶν διασημοτέρων μας λογίων, ἀλλὰ καὶ ὁ κάλλιστος τῶν παιδικῶν μας συγγραφέων. Κανεὶς δὲν εἰμπορεῖ νὰ συγκριθῇ μὲ αὐτὸν κατὰ τὴν χάριν καὶ τὴν τρυφερότητα, μὲ τὴν ὁποίαν ἀποτείνεται πρὸς τὴν παιδικὴν ψυχήν. Τὰ διηγήματά του κινοῦν πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον· τέρπουν, συγκινοῦν, ἐνθουσιάζουν, καὶ συγχρόνως ἐμπνευσοῦν εἰς τὴν ἁπαλὴν καρδίαν τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα.

Ἡ πρώτη ἔκδοσις τῶν «Παιδικῶν Διηγημάτων» ἐξηντλήθη πρὸ πολλοῦ· ἡ σήμερον ἀναγγελλομένη εἶνε ἡ δευτέρα· ἔχει δὲ τοῦτο τὸ ἐξαιρετικόν, ὅτι κοσμεῖται ἀπὸ πλῆθος ὡραίων εἰκόνων, τὰς ὁποίας ἐφιλοτέχνησεν ἡ διαπρεπὴς Ἑλληνὶς καλλιτέχνις Θάλεια Φλωρᾶ.

Τὸ βιβλίον ἀποτελεῖται ἀπὸ 200 σελίδας, μὲ 30 εἰκόνας, καὶ τιμᾶται φρ. 2,50. Τὸ ἐκδίδει τὸ Βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἑστίας. Σᾶς το συνιστῶ θερμῶς.

Κάμνεις ἕνα μικρὸν λάθος *Πέτρα Σκανδάλου*. Τὸ κορτσάκι τοῦ κ. Φαίδωνος δὲν εἶνε ἐγγονή, ἀλλὰ *δισεγγονὴ* τῆς Γιαγιᾶς τῆς Διαπλάσεως. Πῶς νὰ σ' εὐχαριστήσω τώρα διὰ τὴν ὡραίαν, τὴν ἀδράν, τὴν ἀρρώδη σκουρίτσαν, ποὺ εἶχες τὴν καλωσύνην νὰ της στείλῃς; Σωστὸν καλλιτέχνημα καὶ δι' αὐτὸ σε συγχαίρω. Ἀφ' οὗ μ' ἐρωτᾷς, μάθε ὅτι καὶ ἡ ἀγαπητή μας *Μέλλουσα Καλλιτέχνις* τῆς ἐχάρισε μίαν ὡραίαν πλεκτὴν κουβερτίτσαν, πολυτελεστάτην, καὶ δύο τραχηλιὲς κεντητές, θαῦμα καλαισθησίας καὶ κομψότητος. Ἀλλὰ σημείωσε ὅτι, ἡ *Μέλλουσα Καλλιτέχνις* ἔγινε πλέον... *παρούσα*.

Τί ἀτυχία, φίλε μου *Παναγιώτη Αἶμ. Γεροσῆ*! Κανὲν ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα ποὺ προσείνεις δὲν εἶνε ἐλεύθερο, καὶ σε παρακαλῶ νὰ μου στείλῃς ἄλλα πρὸς ἐκλογήν.

Ἄδικα ἔκαυες ὅλον αὐτὸν τὸν κόπον, *Ἐρυθρὲ Σταυρέ*. Καὶ τοῦτο, διότι δὲν ἀνέγνωσες μὲ προσοχὴν τὸν «Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ» καὶ δὲν ἔμαθες τὰ δικαιώματά σου. Ποιήματα καὶ διηγήματα συνδρομητῶν δὲν δημοσιεύω ποτέ· Πνευματικὰς Ἀσκήσεις δέχομαι μόνον ὅταν προκηρύσσεται ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός. (τώρα παρῆλθεν ἡ προθεσμία·) ὥστε ἀπὸ ὅλα ὅσα μοῦ ἔστειλες, θὰ δημοσιεύσω μόνον ἓν ἢ δύο Παιδικὰ Πνεύματα. Ἐν τούτοις σε συγχαίρω διὰ τὴν φιλεργίαν σου.

Θὰ ἡσύχασες, ἐλπίζω, *Μυστηριώδης Φέστις*, διότι ἀμέσως σοῦ ἐξανάστειλα τὸ 1ον φύλλον. Ὡραῖα τὰ φύλλεις τοῦ κυρίου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξετύτρωσε νὰ μας εἰπῇ τὴν γνώμην του. Ἡ «Διάπλασις» ζῇ, ἀγαπᾶται καὶ ἐκτελεῖ τὸν προορισμόν της ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρα τώρα ἔτη μὲ τὸ πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον ἀκολουθεῖ, ὥστε δὲν θὰ ἔκαμνε βέβαια τὴν ἀνοησίαν νὰ το ἀλλάξῃ.

Εὖγε, *Μικρὰ Βιολίστρια*, ποὺ μου γράφεις μὲ τόσην προσοχήν, διὰ νὰ γίνωνται εὐανάγνωστα τὰ γράμματά σου. Καὶ τὸ χαρτὶ τῆς ἐπιστολῆς σου τί κομψόν! Εὖγε.

Σοῦ ἔστειλα, *Ἱπποδάμεια Παπαδοπούλου*, τὰ φυλλάδια ποὺ σοῦ ἔλειπαν. Ὅσον διὰ τὴν πρότασίν σου, νομίζω κ' ἐγὼ ὅτι κάτι τέτοιον θὰ γίνῃ· ἀλλ' ἀργότερα, διότι ὅσον μεγαλόνει τὸ ποσόν, τόσον καλλίτερα.

Φιλόπατρις Ἴδας [ΕΕ], πολὺ μου ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου, καὶ τὸ ποιηματάκι, καὶ ἡ εἰκονίτσες, καὶ ὅλα. Σοῦ εὔχομαι νὰ μὴν ἀρρωστήσῃς πλέον, ἀφ' οὗ ἄλλως τε τὴν εὐχαρίστησιν τῆς συντροφιᾶς μου,—τί φιλόφρων ἐπιστολή!— τὴν ἔχεις καὶ ὅλαν εἶσαι καλά.

Φίλε μου Δ. Α, θὰ εἶδες βέβαια εἰς τὸ 6ον φυλλάδιον, ὅτι σοῦ ἐνέκρινα τὸ ψευδώνυμον *Βαυστικὸς Ἥλιος* ὥστε ὁ *Ἀνατέλλων Ἀστὴρ* ἦτο δι' ἄλλον, (ἀφ' οὗ εἶδες ἀρχικὰ Ν. Σ. πῶς ὑπέθεσες ὅτι ἦτο διὰ σέ;) καθὼς καὶ τὸ Εὔσημον.

Ναί, *Κρόταλε*, σὺ ἀνενέωσες τὴν συνδρομήν σου ἐκ τῶν πρώτων, πρὶν ἀποφασίσω ἀκόμη νὰ σημειόνω τὸν ἀριθμὸν τοῦ Μητρῴου ἐπὶ τῆς ἀποδείξεως, διὰ τὸ Λαχεῖον. Μάθε λοιπὸν ὅτι ὁ ἀριθμός σου εἶνε 12.

Τὴν ἔλαβα, *Σιωπηλὴ Νύξ*, τὴν ἀπὸ 19 Δεκεμβρίου ἐπιστολήν σου, καθὼς καὶ τὴν ὡραίαν κάρταν μὲ τὸ εὐχετήριον ποίημα· ἀλλὰ πολὺ ἀργά, καὶ δι' αὐτὸ δὲν σου ἀπήντησα ἐγκαίρως. Λάβε τος καλλιτέρας μου εὐχὰς διὰ τὰ γενέθλιά σου.

«Ὅταν ξεσπαθώνω,— μοῦ γράφει ἡ *Αἰγυπταία Ἀθηνᾶ*,— οὐδόλως παρκινεῦμαι ὑπὸ τοῦ βραβείου, ἀλλὰ μόνον ὑπὸ τῆς ἰδέας, ὅτι ὀφείλω νὰ συντελῶ εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ ἀρίστου ἑλληνικοῦ περιοδικοῦ, καὶ νὰ φανερώνω τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν γλυκεῖαν καὶ ὠφελιμωτάτην ἀνασχόλησιν, τὴν ὁποίαν μοῦ παρέχει κατὰ τὰς ὥρας τῆς Ἀνα.... (μπᾶ! ὀλίγον ἔλειψε νὰ γράψω *Ἀναυίας*!) τῆς ἀλίας μου.» Σ' εὐχαριστῶ θερμῶς, *Αἰγυπταία Ἀθηνᾶ*! Καὶ νὰ σου ζήσῃ ἡ μικρούλα ἀνεψιά.

Τὰς παλαιάς μου φίλας, *Μπιρμπίραν* καὶ *Ἐαρινὴν Πρωΐαν*, εὐχαριστῶ πολὺ πολὺ διὰ τὴν θερμὴν ἀγάπην των.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Παραλίαν τῶν Καυκασίων* (Δ. Φ. ἐξ ὅσων προτείνεις, αὐτὸ ἦτο ἐλεύθερον· τώρα τὸ φύλλον στέλλεται εἰς ὄνομά σου, καὶ ὄχι πλέον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρός σου·) *Μικρὸν Δικηγόρον* (Κ. Ε.) *Ξεθιδωμένην* (Δ. Σ. ἀφ' οὗ ἀρέσουν τὰ ἀστεῖα, σοῦ ἐκλέγω τὸ ἀστειότερον· ἔχεις ἀκόμη ὀλίγας ἀτελείας εἰς τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ γρήγορα θὰ κατανικήσῃς· καὶ αὐτάς, ἀφ' οὗ ἔχῃς τόσην ἐπιμέλειαν·) *Κελτικόν* (Ο. Β. αὐτὸ εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐπισκέψεώς σου εἰς τὸν «Κελτικόν», ἡ ὁποία σοῦ ἄφησε τόσας ἐντυπώσεις·) *Ἀδακούμ* (Α. Β. αὐτὸ ἐγκρίνω, χωρὶς τὸ «Ἱερόθεος·» σοῦ ἄρεσεν ἡ «Σφὶγξ τῶν Πάγων»; Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν δὲν εἰμπορεῖς νὰ μου στείλῃς, παρὰ ὅταν προκηρυχθῇ ὁ Διαγωνισμός·) *Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιάν* (Ι. Π. Δ. αὐτὸ ἦτο τὸ ὡραιότερον·) *Χιώτικην Βροχήν* (Ο. Ο.) *Ἥρωα τοῦ Καυκάσου* (Ι. Π.) *Βολιώτικο Κρασί* (Δ. Κ. τὰ Π. Πνεύματα ποὺ μου στέλλεις, εἶνε δημοσιευμένα εἰς παλαιούς μου τόμους· στεῖλε μου νέα, ἐδικά σου·) *Καρπουζολογιώτατον* (Γ. Σ. πολὺ μου ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου· ἔστειλα χάρτην τῶν λύσεων·) *Κρητικὸν Πέλαγος* (Κ. Κ. αὐτὸ ἐξέλεξα·) καὶ *Κιουκιουρίστραν* (Δ. Ω. αὐτὸ θὰ προτιμᾷς καὶ σύ, ἀφ' οὗ τὸ ἔγραψες πρῶτον· [Ε] διὰ τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι: ἡ *Χιώτικη Βροχὴ* ἀσπάζεται τὴν *Μαργαριτοφόρον*, τὴν ὁποίαν γνωρίζει πολὺ καλά·— ἡ *Μυστηριώδης*

Φύσις ἀσπάζεται τὴν *Χλόην τοῦ Κηρισσοῦ*· — τὸ *Κῦμα τῆς Παλιρροίας* ἀσπάζεται τὸ *Χαλκιδαΐικο Κουκλάκι*· — ἡ *Μικρὰ Βιολίστρια* ἀσπάζεται τὴν *Καρδερίναν* καὶ τὴν *Δεσποινίδα Παρακρατήσιν*· — τὸ *Ζιζάνιον Γυμνασίου* δέχεται τὴν ὑπὸ τοῦ *Κλάδου Μυρσίνης* προταθεῖσαν ἀλληλογραφίαν· — ἡ *Σιωπηλὴ Νὺξ* εὐχέται εἰς τὴν *Μυστικὴν Φωνὴν* εὐτυχῆ καὶ ἀνέφελον τὸν βίον· — τὸ *Ἄνθος τῆς Κερκύρας* ἀσπάζεται τὸ *Στραβόξυλο*· — ὁ *Πελίας Ἰωαννίδης* ἐρωτᾷ τὸν *Ἀν. Γανάκην* ἂν ἔχῃ ψευδώνυμον·

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Πολύχρωμος Χρυσαλλὶς* μὲ τὸν *Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος*· — ἡ *Μαργαριτοφόρος* μὲ τὸ *Γυμνάσιον Χίου, Τραγιάσκαν* καὶ *Ὀνειροπόλον Ψυχήν*· — τὸ *Μολὼν Λαβὲ* μὲ τὸ *Ζιζάνιον Σχολείου, Ζιζάνιον Ἀρσακείου* καὶ *Κεντρί*· — ἡ *Ἀριστοκρᾶτις Ρουμανὶς* μὲ τὴν *Περίλυπον Κερκυραίαν, Ἰδανικὴν Γλυκύτητα* (τὴν ἐποίαν ὁσπάζεται) καὶ *Νεράϊδαν τῶν Σπετσῶν*· — ἡ *Μόνωσις* μὲ τὴν *Ζουλέϊκαν, Δερουχέτην* καὶ *Ἀμαρυλλίδα* (μὲ τὰ ὀνοματά των·) ὁ *Κουασιμόδος* μὲ τὸν *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης, Μαργαριτοφόρον* καὶ *Μικρὰν Βεδουΐναν*· — ἡ *Ροδοστεφανωμένη Ἀνοιξις* μὲ τὸν *Κάλυκα Ρόδου*· — ὁ *Ἐλπιδοφόρος* μὲ τὴν *Ναυτοπούλαν τῆς Κρανάης*· — ἡ *Μελιχρὰ Ἀκτὶς* μὲ τὸν *Μαλιακὸν Κόλπον*· — ὁ *Νέμος* μὲ τὸν *Ἀετὸν τοῦ Ὀλύμπου, Αἰλάιφ τῶν Πατησίων* καὶ *Ἀμαρυλλίδα*· — ἡ *Τυφλομνία* μὲ τὸ *Ἄνθος τοῦ Μαΐου, Κῆπομον Ἄνθος* καὶ *Ἄνθος τῆς Ἀρετῆς* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ἡ *Ἀμαρυλλὶς* μὲ τὴν *Παρεστρίαν, Μαύρην Προσωπιδοφόρον* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* (εἰ δυνατὸν μὲ τὰ ὀνόματά των·) — ὁ *Σοφὸς Πιττακὸς* μὲ τὴν *Γαλανὴν Ἑλληνοπούλαν, Σκληρὸν Βράχον* καὶ *Ἀτέλπιστον Χαράν*· — ἡ *Δεσποινὶς Παρακρατήσας* μὲ τὸ *Κρητικὸν Κάστανον, Μικρὰν Βιολίστριαν* καὶ *Τσιγγανέλλαν*· — ὁ *Μιθριδάτης* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Σημαίαν, Σκληρὸν Βράχον* καὶ *Ξανθὴν Μαυρομμάταν*· — τὸ *Κορινθιακὸν Κῦμα* μὲ τὸν *Ἀνεψιὸν τοῦ Βασιλέως, Περιζήτητον* καὶ *Ξενιτευμένον Σιγωπέα*· — ὁ *Ὀβελίσκος τῆς Κλεοπάτρας* μὲ τὸν *Σοφὸν Πιττακὸν* καὶ *Ἐσμεραλδᾶν* (εἰ δυνατὸν μὲ τὰ ὀνόματά των·) — τὸ *Ζιζάνιον Γυμνασίου* μὲ τὴν *Γαλανὴν Ἑλληνοπούλαν, Ἀταβύριον Ρόδου* καὶ *Ἰσημερινὸν τοῦ Κόσμου* (ἂν θέλουν μὲ τὰ ὀνόματά των·) — τὸ *Ἄνθος τῆς Κερκύρας* μὲ τὴν *Ὑπερήφανην Ἑλληνίδα* καὶ *Ἀῦραν τῆς Κερκύρας* (μὲ τὰ ὀνόματά των·) — τὸ *Μὴ μου ἅπτου* μὲ τὸ *Ζιζάνιον Γυμνασίου*· — ὁ *Τροβαδοῦρος* μὲ τὸ *Κρητικὸν Κάστανον, Ἀῦραν τῆς Κερκύρας* (μὲ τὸ ὄνομά της) καὶ *Δελαμδά*.

Ἀπὸ ἕνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της: *Ἄγγελον Δόγερόν*. *Μαῦρο Σύννεφο* (πραγματικῶς, μόλις ἄνοιξα τὸν φάκελον, τὸ περιττὸν νὲ ἐπέταξε·) *Χρυσόπτερον Ἀλκυόνα* (δὲν πταίω ἐγὼ ἄλλοτε νὰ μοῦ γράφῃς τὰς πληροφορίας σου χωριστὰ καὶ καθαρά·) *Ὀνειροπόλον Ψυχήν, Βραχόλογον*, (τῷόντι, ἦτο τυπογραφικὸν λάθος τὸ Ι ἀντὶ τοῦ Ε· σοῦ ἐξανόρθωσα τὸ 4ον φύλλον·) *Ἀνδρείαν Σουλιώτισσα* (εὖγε διὰ τὰς προόδους σου· ἀργότερα ἡ Μάρθα θὰ σας διηγηθῇ τὴν «Κυρίαν Τρομάρα»· ὥστε δὲν πρέπει νὰ παραπονῆσαι ὅτι μόνον γι' ἀγόρια ὁμιλεῖ·) *Κύκνειον Ἄσμα, Κωπηλάτιδα Κόθνου* (ἂν εἰς τὰς λύσεις διαγωνίζεται ὁ ἀδελφός σου, δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν ἴδιον Διαγωνισμόν· μὲ 25-50 τετράδια εἰμπορεῖς νὰ σχηματίσῃς ἓν Λευκώμα, τὸ ὁποῖον δίδεις εἰς τὸν Βιβλιοδέτην σου καὶ σοῦ τὸ δένει ὅπως θέλεις·) *Ἐπιμελῆ Μαθήτριαν* (ἄ, πῶς ἤθελα κ' ἐγὼ νὰ εἶναι ἐδῶ διὰ νὰ ἔρχεσαι νὰ βλέπῃς τὸ κοριτσάκι, ποῦ μας ἔφεραν τὰ τελάκια!...) *Κλάδον Μυρσίνης, Παιδικὴν Χαράν* (ἐστείλα) *Νέον Ναύτην*, ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· πόσον χαίρω ποῦ ἔγινες καλά! ἡ συνδρομή σου ἐλήφθη ἐγκαίρως καὶ σοῦ εἶχα στείλει τὴν ἀπόδειξίν σου, μὲ ἀριθμὸν 1849. πῶς δὲν τὴν ἔλαβες;) *Μεταζοσκώληκα* (τί νὰ σοῦ ἀπαντήσω διὰ τὰς λύσεις; δὲν ἀπαντῶ ποτέ· ἂν τας στέλλῃς γραμμένας εἰς τὸν ἰδιαίτερον χάρτην τῶν λύσεων, θὰ ἴδῃς τὸνομά σου εἰς τ' Ἀποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ·) *Ἄνθος τῆς Κερκύρας* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· αἱ ποιήσεις σου θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ προσεχές·) *Μέλλοντα Δόκιμον* (δὲν εἰμπορῶ νὰ σου εἴπω, διότι τὰ ψευδώνυμα εἶνε μυστικά·) *Μικρὸν Ἰθακήσιον* (ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες·) *Ρουμελιώτικο Σταφύλι, Κωνσταντῖνον Ξανθόπουλον* (πολύ μου ἤρεσεν ἡ ἐπιστολή σου, εἴθε τὸ ὄνειρόν σου νὰ πραγματοποιηθῇ·) *Κρητικὸν Κάστανον* ([ΕΕ] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ὄχι, διότι δὲν ἦτο ἐγγραφὴ νέου συνδρομητοῦ, ἀλλ' ἀνανέωσις·) *Εὐφυᾶ Βλάκα, Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας, Ἀῦραν τοῦ Πηλίου* κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *14 Φεβρουαρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 20ῆς Ἀπριλίου.

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὅσον νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, παλαιόται ἐν τῷ Ἐραφείῳ μας εἰς φωμέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

85. Λεξιγριφος.

Τὰ δύο εἶνε 'στὴν ἀρχὴ
Καὶ εἰς τὸ τέλος νῆσος.
Τὸ σύνολόν μου, δὲ θεός,
Ποῦ δὲν εὑρίσκεις ἴσως.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωρσίμου Δ. Δουκοφάνου

86. Συλλαβόγριφος.

Ἕνα φθόγγον μουσικῆ, μ' ἕνα ζῷον ἑνωμένον
Γράφεις... Σβύσε τὸ εὐθύς, διότι εἶνε λαν-
[θασμένον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Οἰδιπόδους Τυράννου

87. Στοιχειόγριφος.

Εἶμαι, φίλε, μὲ τὸ σίγμα, πόλις τῆς ἠρωϊκῆ·
Ἂν 'στὴ θέσι του φῆ βάλῃς, ἄνθος θὰ σχηματισθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαρίδας τοῦ Εὐρίπου

88. Ἀστήρ.

* * * Νὰ ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νὰ ἀναγινώσκωνται:
* * * καθὼς ἀρχαῖος συγγραφεύς· ὁριζοντίως πολεμιστὴς ἐν Τροίᾳ· διαγωνίως δὲ κύκλωψ καὶ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας.
* * *
* * *
* * N * * *
* * *
* * *
* * *

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεσοποταμίτισσας

89. Γωνία.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν διάσημον Ρωμαῖον.

\+ * * * * = Μέρος τοῦ πλοίου
* + * * * = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
* * + * * = Ρωμαῖος Αὐτοκράτωρ.
* * + * * = Ναυαρὸν τετράποδον.
\+ * * * * = Ἰχθὺς περίεργος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέμου

90. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 2 4 5 6 7 5 6 8 9 = Πτηνόν.
2 3 7 5 9 = Γένος.
3 8 4 8 9 = Ἄνθος.
4 5 9 4 3 8 9 = Ὀργανικόν.
5 6 7 = Ἀριθμητικόν.
6 9 2 = Ἐπίρρημα.
7 5 3 3 2 6 = Πόλις.
8 9 8 7 = Ζῷον.
9 2 3 4 8 7 = Ἀρωματικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κρητικοῦ Καστάνου

91. Πρόβλημα.

Ἀγοράσας τις ροδάκινα, ἠθέλησε νὰ δώσῃ ἀπὸ τέσσαρα εἰς ἕκαστον τέκνον του, ἀλλὰ τῷ ἔλειπαν δύο ροδάκινα. Τότε ἔδωκεν ἀπὸ τρία, καὶ τῷ ἐπεκτεύσαν ἐξ. Πόσα ροδάκινα καὶ πόσα τέκνα εἶχεν;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἄστρον Πολιτικόν

92. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Νὰ εὑρεθοῦν πέντε νῆσοι τοῦ Αἰγαίου, τῶν ὁποίων, τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, νὰ ἀποτελοῦν πόλιν τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τοῦ Στουμπίνου

93 Ἐλλιπόσυμφωνον

α-ι-συσκευηει-ακ-ου-ηιο-ου-αυια-εῦη

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τυδέως

94. Γρῖφος.

τις
τις τις
Ὁ 20/δ' σοφ
τις τις
τις

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαρίδας τοῦ Εὐρίπου

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 50, 51-52

542. Κροκόδειλος (κρόκος, δειλός.) — **543.** Γάτος-Λάτος. — **544.** Τσάρος-Ταρσός. — **545.** Ἔσεται ἦμαρ ὅτ' ἂν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή — καὶ. Πρίαμος καὶ λαὸς ἐϋμμελίω Πριάμοιο.

546. ΠΥΘΙΑ
ΘΑΣΟΣ
ΡΟΔΟΣ
ΚΟΝΩΝ
ΣΑΥΡΑ

547.

Π	Α	Δ	Α
Τ	ι	υ	Ν
Ο	γ	ε	Α
Λ	γ	φ	Ξ
Ε	υ	ρ	Α
Μ	ο	ο	Γ
Α			Ο
Ι			Ρ
Ο			Α
Σ			Σ

548. Τῷ ἔδωσαν νὰ πολυπλασιάσῃ τὸ 36 μὲ τὸ 13. — **549-551.** Τῇ ἀνταλλαγῇ διὰ τοῦ Ν σχηματίζονται: *Αἴτος, κόνις, ταός, ἀντί, νέος, νάημα.* — **552.** Κάμε τὸ καλὸ καὶ ρίχ' το 'ς τὸ γιαλό. — **553** Φόβοῦ τὰς διαβολὰς κἂν ψευδεῖς ὦσι. — **554.** Φλεῖ παιδείαν.

555. Γίγα (γῆ, γᾶ, ς). — **556.** Ἄνθος (ἄνθος.) — **557.** Ἔπος — Ἔπος.

558. ΤΙΣ (κρατοῦνΣΙ Τά..)
ΙΛΗ (Ἰλίας..)
ΣΗΣ (φονεύΣΗΣ)

559. Κ
ΕΙΣ
ΘΕΗΙΣ
ΑΙΣΩΠΟΣ

560. Πυθαγόρας ὁ Σάμιος. ΒΥΖΑΝΤΙΟΝ — **561** Ράβδος ἐν γωνίᾳ, ἄρα βρέχει. — **562.** (Καταργεῖται ἕνεκα τυπογραφικοῦ λάθους — γοῦς ἀντὶ ροῦς, — καθιστῶντος τὴν λύσιν ἀδύνατον.) — **563.** ΑΗΔΩΝ (ΡοδΑνός, γΗν, κΑδος, ΕὐρΩτας, ΔαΝία) — **564.** Ἀπὸ Λύγουστο χειμῶνα, κι' ἀπὸ Μάρτη καλοκαῖρι. — **565.** Μὴ ἔσο ἀπρόσεκτος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτερμι τῶν 10 πληρώνονται ὡς 10 λέξεις.]

Παρακαλῶ θερμῶς πάντας τοὺς ἀνταλλάσσοντας μετ' ἐμοῦ εἰκονογραφημένα ταχυδρομικὰ δελτάρια, νὰ γράφωσιν εὐανάγνωστον τὴν διεύθυνσίν των· τοὺς δὲ μὴ λαμβάνοντας δελτάριον ἰδικόν μου ἕνεκεν ἀπωλείας αὐτοῦ, νὰ με εἰδοποιῶσιν ὅπως τοῖς στέλλω νέον τοιοῦτον. — Εὐάγγελος Μ. Μιχαληταράκης, εἰς Πειραιᾶ. (B—16)

Εὐχαρίστως ἀνταλλάσσω δελτάρια ὅλων τῶν πόλεων. Ἀπάντησις βεβαία. — D. Politaridis, rue Bardisi, 1, Alexandrie (Egypte) (B-17)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1902